

EMILY BARR

Singura amintire a Florei Banks

Traducere din limba engleză și note de
IRINA STOICA

București, 2018

Prolog

Mai

Sunt pe vârful unui deal și, deși știu că am făcut ceva îngrozitor, nu am nici cea mai vagă idee ce.

Acum un minut sau poate acum o oră știam, dar mi s-a evaporat complet din minte și nu am avut timp să scriu, așa că acum s-a pierdut pentru totdeauna. Știu că trebuie să stau departe, dar nu știu exact de ce sau de cine mă ascund.

Stau sus pe o creastă, într-un loc așa de frumos și de înghețat încât îți taie răsuflarea. Dacă mă uit în jos, văd într-o parte o apă și două bărci cu vâsle trase la mal. În cealaltă parte nu e nimic, doar munți cât vezi cu ochii. Cerul e de un albastru intens, iar soarele strălucește orbitor. Pe pământ s-a depus un strat subțire de zăpadă, dar mi-e cald, pentru că port o haină groasă de blană. E un loc luminos, acoperit de omăt. Nu se poate să fie adevărat. Sigur sunt într-un loc în mintea mea, sigur mă ascund.

Când mă uit în spate, văd în depărtare o cabană, aproape de bărci: de acolo vin, m-am împleticit până în vârful dealului, cât mai departe de ce se află înăuntru. Nu ar trebui să fiu aici singură, știu că e periculos.

Dar prefer să înfrunt sălbăticiunea decât să mai stau în cabană.

Aici nu sunt deloc copaci, așa că trebuie să trec de creasta asta ca să mă pot ascunde. Odată ce fac asta, ajung în pădure. Nu o să mai fie nimeni în afară de mine, de munți, de stânci și de zăpadă. Stau pe marginea crestei și iau din buzunarul hainei două pietricele netede. Nu știu de ce fac asta, dar știu că e esențial. Amândouă sunt negre și îmi încap aproape perfect în palmă. Arunc pietrele pe rând, cât de departe pot și mă uit cu satisfacție la cum dispar printre stâncile acoperite de zăpadă.

Curând voi dispărea și eu. Voi găsi un loc în care să mă ascund și nu mă voi mișca până când nu îmi voi aduce aminte ce am făcut. Nu mă interesează cât o să dureze. Probabil o să stau aici, în locul ăsta înghețat, pentru tot restul vieții mele.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU

Muzica e dată prea tare, camera e prea aglomerată și mi se pare că sunt mai mulți oameni în casa asta decât ar putea cineva să cunoască vreodată. Notele joase îmi fac tot corpul să vibreze. Stau de ceva vreme în colț: respir adânc și încep să-mi fac loc printre străini.

Mă uit în jos, la mâna mea, pe care scrie cu litere negre și groase PETRECERE.

„Da”, mi-am dat seama, îmi spun, deși nu știu exact ce caut aici.

Aerul este îmbâcsit de vapori de transpirație, alcool și parfum, un amestec care îmi provoacă greață. Trebuie să ies de aici. Vreau să respir aer curat, vreau să mă duc să mă sprijin de o balustradă pe faleză și să mă uit la mare. Marea e chiar peste drum de casa asta.

— Bună, Flora, spune cineva.

Nu îl recunosc. E un băiat înalt și slăbănog, fără niciun fir de păr pe cap.

— Bună, îi răspund, încercând să adun fiecare dram de demnitate de care sunt în stare.

Băiatul poartă o pereche de blugi, ca de altfel toți băieții de aici și ca majoritatea fetelor. Eu, pe de altă parte, sunt îmbrăcată

într-o rochie albă cu jupă și o pereche de pantofi galbeni, care, pe lângă faptul că nu arată prea bine, îmi mai sunt și puțin mari.

Îmi închipui că așa am crezut că trebuie să te îmbraci la o petrecere, dar acum e clar că sunt singura care iese în evidență.

Mă uit iar la mână. Scrie *Am șaptesprezece ani*. Mă uit apoi la mine. Arăt ca o adolescentă, dar nu mă simt deloc așa.

Când eram mai mică, îmi plăcea la nebunie să mă îmbrac frumos și să merg la petreceri. Îmi puneam rochii elegante, ca cea de azi, și cei din jur mă luau în brațe și îmi spuneau că arăt ca o prințesă. Dar acum, că nu mai sunt mică, nimeni nu mai face asta. Dacă aș avea un pix, aș scrie asta pe mână, ca să îmi intre bine în cap: *Sunt mai mare decât cred. Nu ar trebui să mai port rochii, ar trebui să port blugi.*

— Vrei ceva de băut?

Băiatul îmi face semn spre o masă pe care sunt aranjate multe pahare de plastic și multe sticle. Mă uit la încheietura mea și văd scris *Nu bea alcool*. Toți ceilalți beau din sticlele de pe masă. Se poate să fie alcool.

— Da, te rog, îi zic, doar ca să văd ce se poate întâmpla.

Mână mea mă mai informează și că *Drake pleacă*. Prietenul lui P. Așadar sunt la o petrecere de rămas-bun. P vine de la Paige. Prietenul lui Paige. Biata Paige.

— Ăla roșu, te rog.

Îmi ling degetul și șterg *Nu bea alcool* până când nu se mai înțelege nimic.

Băiatul înalt îmi întinde un pahar de plastic plin ochi cu vin. Mă strâmb la prima înghițitură, dar mă simt mai bine acum că am un pahar de alcool în mână, parcă mă integrez mai bine în peisaj, așa că mă duc să o caut pe Paige.

Am șaptesprezece ani. Sunt la o petrecere. Drake pleacă. Drake este prietenul lui Paige.

O femeie mă atinge pe braț și mă oprește. Mă întorc și mă uit la ea. Are părul alb, tuns în scări, și îmi dau seama că e mai în vârstă decât toți ceilalți pentru că are riduri. E mama lui Paige. Nu știu exact de ce, dar nu prea mă place.

— Flora! strigă tare, cât să o aud.

Zâmbește, dar pare un zâmbet forțat, privirea îi este ca de gheață. Îi zâmbesc și eu la fel.

— Flora, ai ajuns! Ești bine.

— Da, strig înapoi, dând din cap energic.

— Bine, atunci o s-o anunț pe mama ta. Nu mi-a dat decât trei mesaje până acum să mă întrebe ce faci.

— OK, îi spun.

— Eu și Dave plecăm. O să fii bine? Știu că ai mereu nevoie de o dădacă.

E puțin cam răutăcioasă.

— Da, sigur.

Se uită la mine o vreme, apoi se întoarce și pleacă. Femeia aia e mama lui Paige și asta e casa ei.

Muzica se oprește în sfârșit și pot să răsuflu ușurată. Era prea tare, prea zgomotoasă. Cu toate astea, imediat începe altă melodie și toți cei de lângă mine încep să țopăie și să se zben-guie într-un fel de dans pe care nu aș putea să-l imit niciodată. E clar că le place cântecul ăsta mai săltăreț.

— Pune înapoi *The Pixies*! urlă cineva, aproape de urechea mea.

Tresar și vărs vin roșu pe rochia mea albă. Arată de parcă ar fi sânge.

O fată se dă înapoi și mă calcă pe picior. Are părul foarte scurt, cercei foarte mari și un ruj foarte albastru, care îi face gura să pară o mare vânătaie.

— Scuze, spune, întorcându-se imediat la prietenii ei.

Trebuie să plec, trebuie să ies de aici. Petrecherile nu sunt deloc cum credeam, cu rochii și jocuri și tort. Nu o văd pe Paige nicăieri: nu am cu cine să vorbesc.

Mă îndrept spre ușă, spre mirosul mării, spre sunetul liniștii, spre casa mea, când deodată se aude un zgomot puternic și cineva strigă să se facă liniște. Toate conversațiile se opresc brusc, și eu la fel, și îmi întorc privirea spre locul la care se uită toți.

Stă în picioare, pe un scaun. El trebuie să fie Drake. Drake e prietenul lui Paige și Paige e cea mai bună prietenă a mea. Mă înțeleg perfect cu ea; ne-am cunoscut la locul de joacă, în prima zi de grădiniță, când aveam amândouă patru ani. Avea părul prins în codițe împletite, și eu la fel, și eram amândouă foarte emoționate. Îmi aduc aminte cum săream coarda, îmi aduc aminte cum citeam împreună — eu deja știam, așa că am învățat-o și pe ea. Pe măsură ce am crescut, o ajutam mereu cu temele, iar ea scria mici scenete în care jucam amândouă și găsea cei mai buni copaci în care să ne cățărăm. Îmi aduc aminte prima zi din școala primară și apoi cât de încântate eram că urma să trecem la generală.

O știu pe Paige și sunt surprinsă când mă uit la ea și văd un adult. Asta înseamnă că Drake e prietenul ei.

Văd că are părul negru și ochelari cu rame negre. Poartă blugi, ca toți ceilalți. Nu îl recunosc.

Se uită prin mulțime: când privirile noastre se întâlnesc, zâmbește câteva secunde și apoi se uită în altă parte. Asta înseamnă că, deși eu nu îl recunosc pe el, ne știm. Lângă el e o fată blondă, care îl soarbe din priviri: pare să-l placă și stă cam aproape de el. Cred că am mai văzut-o pe undeva. Nu ar trebui să se uite așa la el, nu atâta timp cât e prietenul lui Paige.

— Ăăăă, salut tuturor, mulțumesc că ați venit, spune. Nu mă așteptam niciodată la o petrecere adevărată, sunt în oraș de

puțin timp. Bine, de cinci luni, ca să fim mai exacti. M-am simțit incredibil aici, cât am stat la mătușa Kate și la unchiul Jon și nu aș fi crezut niciodată că o să-mi fac atâția prieteni. Credeam că o să stau câteva luni în Cornwall și că o să fie ca o suburbie a Londrei, că o să mă plimb cu autobuzul supraetajat, că o să mănânc numai prostii și că o să devin un microbist violent. De fapt, au fost cele mai frumoase luni din viața mea. Sper să ținem legătura. Dacă vreunul dintre voi vrea să vină în Svalbard și să mă viziteze în cel mai frumos loc din lume, îl aștept cu tot dragul. Mereu am visat să locuiesc acolo și sunt foarte norocos că am ocazia să fac asta. Dar asta nu înseamnă că timpul petrecut în Cornwall nu a fost extraordinar, din contră.

— Hai, mai spune ceva despre Svalbard, nu am auzit des-tule, spune cineva de lângă mine, în șoaptă, iar altcineva râde.

Am un telefon în mână, pe care îl folosesc să îi fac o poză, să îmi aduc aminte de ce sunt aici. Nu știu ce înseamnă Svalbard. E un cuvânt ciudat, dar îmi dau seama că lui îi place.

Beau și ultima gură de vin, care e încă îngrozitor, și mă uit în jur, să văd dacă mai e vreo sticlă. Mi-e cam rău.

— Sigur, continuă el, cât am stat aici am avut și norocul să o cunosc pe minunata Paige.

Face o pauză, zâmbeste și roșește ușor.

— Chiar că ai fost norocos, mormăie cineva din spatele meu, în timp ce alții aprobă.

— Și, continuă el, datorită ei v-am cunoscut și pe voi, oameni frumoși. O să îmi fie dor de voi. În orice caz, mulțumesc tuturor. O să pun multe poze cu zăpadă pe Facebook. Asta e tot, cred. A, și le mulțumesc lui Paige, lui Yvonne și lui Dave că ne-au permis să le luăm casa cu asalt azi, când eu voiam doar să mergem la un pub. Acum beți în continuare, dar aveți grijă să nu distrugeți chiar tot.

Se aud câteva aplauze timide când se dă jos de pe scaun, dar nu sunt prea impresionante, dat fiind că toată lumea ține în mână un pahar și le e greu să aplaude cu adevărat.

Încerc să pun informațiile cap la cap. Pleacă. Se duce undeva cu zăpadă multă, de care e foarte încântat. A stat în Penzance cinci luni și a locuit cu mătușa Kate și cu unchiul Jon. Paige a organizat petrecerea asta pentru el.

Paige e în colț, înconjurată de oameni. Se uită înspre mine și mă întreabă din priviri dacă sunt bine. Îi fac semn din cap că e totul OK.

Paige e cu adevărat minunată, părul ei negru e lung, des și doar puțin cârlionțat, are pielea fină și gropițe în obraji când zâmbește — arată ca o păpușă de porțelan. Azi poartă o rochie scurtă de un albastru aprins, care i se mulează perfect pe corp, iar în picioare are dresuri groase și niște cizme butucănoase. Acum rochia mea albă mi se pare și mai ridicolă și fac tot posibilul să nu mă uit la pantofii oribili pe care îi port. Nu mă încadrez deloc în peisaj.

Mă întreb cum aș arăta într-o oglindă. Nu văd nicăieri vreuna.

Pe interiorul brațului, mai văd un mesaj. Film cu Paige mâine. Învelește-o!

Îmi umplu din nou paharul cu vin roșu și mă strecor afară, sperând că nimeni nu a observat că am plecat. Aerul rece îmi mângâie fața, iar briza mării îmi inundă urechile și plămânii. Îmi închid ochii o secundă. Slavă Domnului că am reușit să ies de acolo.

Stau în mijlocul drumului și afară e întuneric. Mă uit în jur, încercând să îmi dau seama unde sunt. Văd că stau pe o linie albă, fix pe mijlocul străzii. O mașină vine spre mine cu viteză, claxonând nebunește. Mă uit fix la farurile care se apropie, nu pot să mă mișc, dar mașina virează brusc și mă ocolește.

De-abia am fost lăsată să traversez fără un adult. Ce caut în întuneric? De ce sunt singură? Unde e mama?

Port o rochie albă și niște pantofi galbeni, ciudați. Rochia are o pată roșie pe piept, dar, când pun mâna, nu doare. Țin în mână un pahar de plastic plin cu suc de coacăze, din care am vărsat puțin pe linia albă de pe asfalt.

Am zece ani. Nu știu ce caut în corpul unui adult, dar știu că nu îmi place deloc și că vreau acasă. Traversez în fugă și îmi dau seama că sunt pe faleză. De undeva se aude muzică. Mă sprijin de balustradă și încerc să nu intru în panică.

Beau o gură și mă strâmb. Țasta nu e suc de coacăze, dar am mai simțit undeva gustul ăsta oribil, deci sigur am mai băut până acum.

Mă uit la mâna mea pe care scrie *Flora*. Asta sunt eu. Mă agăț de semnele de pe mână, care îmi compun numele. Eu sunt Flora. Sub cuvântul ăsta scrie *fii curajoasă!* Închid ochii, respir adânc și încerc să mă adun. Nu știu de ce sunt aici, dar o să fiu bine.

Am șaptesprezece ani, mai scrie.

Pe cealaltă mână văd scris PETRECERE și Drake pleacă. Prietenul lui P. Mai era ceva, dar e șters și nu înțeleg. Pe braț scrie Film cu Paige mâine. Înveselește-o! Pe încheietură scrie Mama și tata: str. Grădinile Morrab, nr. 3.

Știu cine e Paige. E prietena mea cea mai bună. Am cunoscut-o când am început școala, când aveam patru ani. Drake e prietenul ei, dar pleacă, așa că trebuie s-o înveselesc.

Mai știu și că am părinți și unde locuiesc. Stau pe strada Grădinile Morrab, nr. 3. Trebuie să ajung acasă și exact asta o să fac. Mă simt ciudat, mă simt amețită.

Mă uit la reflexia lunii care se joacă pe valurile ușoare. De balustradă e atârnat un afiș. PIERDUT PISICĂ. PISICĂ ALB CU NEGRU, FĂRĂ URECHI. A PLECAT DE ACASĂ

MARTI. Sub anunț e trecut un număr de telefon la care poți suna dacă o găsești. Fac o poză afișului, încă una și încă una. Nu-mi place deloc că o pisică alb cu negru fără urechi ar putea să rătăcească pe străzi, singură. Cum o să audă mașinile? Trebuie s-o caut.

Îmi întorc telefonul și îmi fac o poză. Când mă uit, văd că arăt complet diferit. Sunt mai mare decât ar trebui. Nu am zece ani.

Se dă o petrecere în apropiere. Drake pleacă. Paige e tristă. Am șaptesprezece ani. Trebuie să fiu curajoasă.

Apa e neagră; e ca o fâșie lungă de smoală care se întinde cât vezi cu ochii. Doar reflexia lunii mai luminează valurile. Capătul pământului e la esplanada puternic luminată.

Mă gândesc dacă să mă duc pe plajă și să merg pe pietre și prin nisipul umed; așa sigur aş strica pantofii ăștia galbeni și ciudați, care nici nu sunt sigură că îmi plac, mi s-ar afunda imediat în nisip.

Sau aş putea să stau aici și să beau paharul de lichid roșu pe care îl țin în mână și să mă mai uit la mare puțin. Cobor atent niște trepte abrupte, din care nu au mai rămas decât niște cioturi și încep să merg pe pietre. Tocurile nu mi se afundă deloc. Nisipul e mai tare decât pare. Găsesc un loc în care să mă așez și mă uit la mare.

Valurile acoperă zgomotos pietrele de la mal, dar tot aud niște pași apropiindu-se. Nu mă întorc. Apoi cineva se așază lângă mine.

— Flora, spune băiatul, zâmbind larg.

Umerii ni se ating și adaugă:

— Ai vin în pahar, nu?

Îmi ia paharul din mâini și ia o gură.

Mă uit la el atent. Poartă ochelari, are părul negru și e îmbrăcat cu blugi.